ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
LAILA MEDINA
της 13ης Ιουλίου 2023 [1]

Υπόθεση C-363/22 P

Planistat Europe,
Hervé-Patrick Charlot
κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής

«Αίτηση αναιρέσεως – Εξωσυμβατική ευθύνη – Εξωτερική έρευνα της OLAF – Διαβίβαση, σε εθνικές δικαστικές αρχές, πληροφοριών για πράξεις δυνάμενες να επισύρουν ποινικές διώξεις η οποία πραγματοποιήθηκε πριν από την περάτωση της έρευνας – Κατάθεση εγκλήσεως από την Επιτροπή πριν από την περάτωση της έρευνας – Εθνική ποινική διαδικασία – Αμετάκλητη διάταξη περί παύσης της ποινικής δίωξης – Έννοια της "κατάφωρης παράβασης" κανόνα δικαίου της Ένωσης – Ηθική βλάβη και υλική ζημία που φέρονται να υπέστησαν οι αναιρεσείοντες»

1. Με την υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως, η εταιρία Planistat Europe και ο Hervé-Patrick Charlot (στο εξής, από κοινού: αναιρεσείοντες) ζητούν την αναίρεση της απόφασης του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 6ης Απριλίου 2022, Planistat Europe και Charlot κατά Επιτροπής [2], με την οποία το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την αγωγή των νυν αναιρεσειόντων με αίτημα την αποκατάσταση, αφενός, της ζημίας που φέρεται να υπέστη ο H.-P. Charlot συνεπεία της διαβίβασης από την Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Καταπολέμησης της Απάτης (OLAF) στις εθνικές αρχές πληροφοριών οι οποίες αφορούσαν πράξεις δυνάμενες να χαρακτηριστούν αξιόποινες και συνεπεία της εγκλήσεως την οποία κατέθεσε ενώπιον των εν λόγω αρχών η Ευρωπαϊκή Επιτροπή και, αφετέρου, της περιουσιακής ζημίας την οποία υποστηρίζουν ότι υπέστησαν οι νυν αναιρεσείοντες λόγω της καταγγελίας των συμβάσεων που είχαν συναφθεί μεταξύ της Planistat Europe και της Ευρωπαϊκής Επιτροπής.

2. Προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως, οι αναιρεσείοντες προβάλλουν τρεις λόγους αναιρέσεως, οι οποίοι αφορούν, κατ' ουσίαν, πλάνη στην οποία υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο, πρώτον, κατά τον προσδιορισμό του γεγονότος που προκάλεσε τις προβληθείσες ζημίες, δεύτερον, καθόσον δεν δέχθηκε ότι η OLAF και η Επιτροπή προέβησαν σε ψευδή καταμήνυση και, τρίτον, καθόσον απέρριψε τα επιχειρήματα των νυν αναιρεσειόντων σχετικά με την ύπαρξη ηθικής βλάβης και υλικής ζημίας. Κατόπιν αιτήματος του Δικαστηρίου, οι παρούσες προτάσεις θα περιοριστούν στην ανάλυση του δευτέρου λόγου αναιρέσεως.

[1] Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.

[2] T-735/20 (στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, EU:T:2022:220).

3. Ο συγκεκριμένος λόγος αναιρέσεως παρέχει στο Δικαστήριο την ευκαιρία να αποφανθεί επί του δικαστικού ελέγχου που πρέπει να διενεργεί το Γενικό Δικαστήριο στο πλαίσιο αγωγής αποζημίωσης λόγω εξωσυμβατικής ευθύνης, αφενός, όταν η OLAF διαβιβάζει πληροφορίες στις εθνικές δικαστικές αρχές και φέρεται να προβαίνει σε ψευδή καταμήνυση, ενώ εν συνεχεία τα εθνικά δικαστήρια εκδίδουν διάταξη περί παύσης της ποινικής δίωξης κατά των ενδιαφερομένων και, αφετέρου, όταν η Επιτροπή έχει καταθέσει έγκληση με δήλωση παράστασης πολιτικής αγωγής στην εν λόγω υπόθεση.

I. Ο κανονισμός (ΕΚ) 1073/1999

4. Ο κανονισμός (ΕΚ) 1073/1999 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 25ης Μαΐου 1999, σχετικά με τις έρευνες που πραγματοποιούνται από την Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Καταπολέμησης της Απάτης (OLAF)[3], ρύθμιζε τους ελέγχους, τις εξακριβώσεις και τις ενέργειες που πραγματοποιούνται από τους υπαλλήλους της OLAF κατά την άσκηση των καθηκόντων τους[4]. Οι έρευνες που πραγματοποιούνται από την OLAF συνίστανται σε «εξωτερικές» έρευνες, δηλαδή εκτός των θεσμικών οργάνων της Ένωσης, και σε «εσωτερικές», δηλαδή εντός των εν λόγω θεσμικών οργάνων.

5. Το άρθρο 9 του κανονισμού 1073/1999, το οποίο φέρει τον τίτλο «Έκθεση της έρευνας και συνέχεια που δίδεται στις έρευνες», αφορά την έκθεση που συντάσσεται μετά το πέρας της έρευνας της OLAF.

6. Κατά το άρθρο 10 του κανονισμού 1073/1999, το οποίο φέρει τον τίτλο «Διαβίβαση πληροφοριών από την Υπηρεσία»:

«1. Με την επιφύλαξη των άρθρων 8, 9 και 11 του παρόντος κανονισμού και των διατάξεων του κανονισμού (Ευρατόμ, ΕΚ) αριθ. 2185/96 [σχετικά με τους ελέγχους και εξακριβώσεις που διεξάγει επιτοπίως η Επιτροπή με σκοπό την προστασία των οικονομικών συμφερόντων της Ευρωπαϊκής Ένωσης από απάτες και λοιπές παρατυπίες], η Υπηρεσία δύναται να διαβιβάσει, ανά πάσα στιγμή, στις αρμόδιες αρχές των οικείων κρατών μελών πληροφορίες που έχει συλλέξει κατά τη διάρκεια των εξωτερικών ερευνών.

2. Με την επιφύλαξη των άρθρων 8, 9 και 11 του παρόντος κανονισμού, ο διευθυντής της Υπηρεσίας διαβιβάζει στις δικαστικές αρχές του οικείου κράτους μέλους τις πληροφορίες που συνέλεξε η Υπηρεσία κατά τη διάρκεια των εσωτερικών ερευνών σχετικά με πράξεις που μπορούν να επισύρουν ποινική δίωξη. Υπό την επιφύλαξη των απαιτήσεων της έρευνας, ενημερώνει ταυτόχρονα το οικείο κράτος μέλος.

[…]»

II. Το ιστορικό της διαφοράς

7. Το ιστορικό της διαφοράς, όπως εκτίθεται στις σκέψεις 2 έως 18 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, μπορεί να συνοψισθεί ως εξής.

[3] ΕΕ 1999, L 136, σ. 1.

[4] Ο εν λόγω κανονισμός, ο οποίος έχει εφαρμογή ratione temporis στα πραγματικά περιστατικά της υπό κρίση υπόθεσης, καταργήθηκε και αντικαταστάθηκε από τον κανονισμό (ΕΕ, Ευρατόμ) 883/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 11ης Σεπτεμβρίου 2013, σχετικά με τις έρευνες που πραγματοποιούνται από την [OLAF] (ΕΕ 2013, L 248, σ. 1).

8. Το 1996, η Eurostat δημιούργησε ένα δίκτυο σημείων πώλησης στατιστικών πληροφοριών (datashops). Στα κράτη μέλη, τα εν λόγω datashops, καθόσον στερούνταν νομικής προσωπικότητας, ενσωματώνονταν κατ' αρχήν στις εθνικές στατιστικές υπηρεσίες (στο εξής: ΕΣΥ) με εξαίρεση το Βέλγιο, την Ισπανία και το Λουξεμβούργο, όπου τελούσαν υπό τη διαχείριση εμπορικών εταιριών. Για τον σκοπό αυτό, είχαν συναφθεί τριμερείς συμβάσεις μεταξύ της Eurostat, της Υπηρεσίας Εκδόσεων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΟΡ) και της οντότητας στην οποία εντασσόταν το datashop.

9. Από το 1996 έως το 1999, η Planistat Europe, υπό τη διεύθυνση του H.-P. Charlot, συμμετείχε σε συμβάσεις-πλαίσια συναφθείσες με την Eurostat για την παροχή διαφόρων υπηρεσιών οι οποίες περιλάμβαναν, μεταξύ άλλων, τη διάθεση προσωπικού για τα datashops.

10. Από την 1η Ιανουαρίου 2000, ανατέθηκε στην Planistat Europe η διαχείριση των datashops των Βρυξελλών (Βέλγιο), της Μαδρίτης (Ισπανία) και του Λουξεμβούργου και η ίδια όφειλε να καταβάλει στην Επιτροπή το συνολικό ποσό του κύκλου εργασιών των εν λόγω τριών datashops.

11. Τον Σεπτέμβριο του 1999, η υπηρεσία εσωτερικού ελέγχου της Eurostat συνέταξε έκθεση στην οποία αναφέρονταν παρατυπίες στη διαχείριση των datashops από την Planistat Europe.

12. Στις 17 Μαρτίου 2000, η γενική διεύθυνση δημοσιονομικού ελέγχου της Επιτροπής διαβίβασε την εν λόγω έκθεση στην OLAF.

13. Στις 18 Μαρτίου 2003, κατόπιν εσωτερικής έρευνας με αντικείμενο την εξέταση των λεπτομερειών της συγκρότησης του δικτύου datashops, των μηχανισμών χρέωσης, της χρήσης του κονδυλίου χρηματοδότησης και της ενδεχόμενης εμπλοκής υπαλλήλων της Ένωσης, η OLAF αποφάσισε να κινήσει την εξωτερική έρευνα OF/2002/0510 σχετικά με την Planistat Europe.

14. Στις 19 Μαρτίου 2003, η OLAF διαβίβασε στις γαλλικές δικαστικές αρχές πληροφορίες σχετικά με πράξεις δυνάμενες, κατά την άποψή της, να χαρακτηριστούν αξιόποινες στο πλαίσιο της εν εξελίξει έρευνας (στο εξής: σημείωμα της 19ης Μαρτίου 2003). Επί της βάσεως αυτής, στις 4 Απριλίου 2003, ο procureur de la République de Paris (εισαγγελέας Παρισιού, Γαλλία) κίνησε ενώπιον του juge d'instruction du tribunal de grande instance de Paris (ανακριτή δικαστή του πρωτοδικείου Παρισιού, Γαλλία) ανακριτική διαδικασία για αποδοχή προϊόντων εγκλήματος και συνέργεια σε απιστία.

15. Στις 16 Μαΐου 2003, η εν λόγω διαβίβαση μνημονεύθηκε στον Τύπο και αποτέλεσε αντικείμενο γραπτών ερωτήσεων που απηύθυναν στην Επιτροπή βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

16. Η Επιτροπή και η OLAF δημοσίευσαν πλείονα ανακοινωθέντα Τύπου, εκ των οποίων μόνο δύο μνημόνευαν την Planistat Europe. Συγκεκριμένα, το ανακοινωθέν Τύπου της Επιτροπής της 9ης Ιουλίου 2003 αναφερόταν για πρώτη φορά στην Planistat Europe, ενώ, στο ανακοινωθέν Τύπου της 23ης Ιουλίου 2003, η Επιτροπή επιβεβαίωνε την απόφασή της να καταγγείλει τις συμβάσεις που είχε συνάψει με την Planistat Europe.

17. Στις 10 Ιουλίου 2003, η Επιτροπή κατέθεσε έγκληση κατά αγνώστων με δήλωση παράστασης πολιτικής αγωγής ενώπιον του procureur de la République de Paris (εισαγγελέα Παρισιού) για το αδίκημα της απιστίας και κάθε άλλο αδίκημα που θα μπορούσε να συναχθεί από τα πραγματικά περιστατικά που αναφέρονταν στην έγκληση.

18. Στις 10 Σεπτεμβρίου 2003, απαγγέλθηκαν κατηγορίες εις βάρος του H.-P. Charlot για απιστία και αποδοχή προϊόντων εγκλήματος.

19. Στις 25 Σεπτεμβρίου 2003, η OLAF περάτωσε τόσο την εσωτερική έρευνα IO/2000/4097 όσο και την εξωτερική έρευνα OF/2002/0510.

20. Στις 9 Σεπτεμβρίου 2013, ο juge d'instruction du tribunal de grande instance de Paris (ανακριτής δικαστής του πρωτοδικείου Παρισιού) εξέδωσε διάταξη περί παύσης της ποινικής δίωξης ως προς όλα τα πρόσωπα στα οποία είχε αποδοθεί αξιόποινη πράξη στο πλαίσιο της ποινικής διαδικασίας, κατά της οποίας η Επιτροπή άσκησε έφεση.

21. Με απόφαση της 23ης Ιουνίου 2014, το cour d'appel de Paris (εφετείο Παρισιού, Γαλλία) απέρριψε την έφεση της Επιτροπής και επικύρωσε τη διάταξη περί παύσης της ποινικής δίωξης.

22. Με απόφαση της 15ης Ιουνίου 2016, το Cour de cassation (Ανώτατο Ακυρωτικό Δικαστήριο, Γαλλία) απέρριψε την αίτηση αναιρέσεως της Επιτροπής, περατώνοντας έτσι την ένδικη διαδικασία.

23. Στις 10 Σεπτεμβρίου 2020, οι νυν αναιρεσείοντες απηύθυναν στην Επιτροπή έγγραφο οχλήσεως, με το οποίο την καλούσαν να τους καταβάλει το ποσό των 11,6 εκατομμυρίων ευρώ προς αποκατάσταση της ζημίας που ισχυρίζονται ότι υπέστησαν συνεπεία, μεταξύ άλλων, της έγκλησης που κατέθεσε και των ανακοινωθέντων Τύπου που δημοσιεύθηκαν επί του συγκεκριμένου θέματος.

24. Στις 15 Οκτωβρίου 2020, η Επιτροπή απέρριψε το αίτημα των νυν αναιρεσειόντων καθόσον έκρινε ότι δεν πληρούνταν οι προϋποθέσεις για τη στοιχειοθέτηση της εξωσυμβατικής ευθύνης της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

III. Τα αιτήματα των διαδίκων και η διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου

25. Οι αναιρεσείοντες ζητούν, κατ' ουσίαν, από το Δικαστήριο:

– να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση καθόσον με αυτήν κρίθηκε ότι έχει παραγραφεί ένα μέρος της αξίωσης των νυν αναιρεσειόντων και απορρίφθηκε η αγωγή αποζημίωσης λόγω εξωσυμβατικής ευθύνης της Επιτροπής·

– να δεχθεί τα αιτήματα που υποβλήθηκαν πρωτοδίκως·

– να υποχρεώσει την Επιτροπή να αναγνωρίσει δημοσίως ότι υπέπεσε σε πλάνη εκτίμησης όσον αφορά την εταιρία Planistat Europe και τον διευθύνοντα σύμβουλό της·

– να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα αμφοτέρων των βαθμών δικαιοδοσίας.

26. Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

– να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως, και

– να καταδικάσει τους αναιρεσείοντες στα δικαστικά έξοδα.

27. Βάσει του άρθρου 76, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, το Δικαστήριο αποφάσισε να μη διεξαχθεί επ' ακροατηρίου συζήτηση.

IV. Ανάλυση

28. Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, ο οποίος προβάλλεται επικουρικώς και αποτελεί αντικείμενο των παρουσών προτάσεων, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη σχετικά με τη στοιχειοθέτηση της εξωσυμβατικής ευθύνης της Ένωσης. Ο συγκεκριμένος λόγος αναιρέσεως υποδιαιρείται σε τρία σκέλη. Το πρώτο αφορά, κατ' ουσίαν, πλάνη του Γενικού Δικαστηρίου σχετικά με τον παράνομο χαρακτήρα της δυσφημιστικής συμπεριφοράς της OLAF και της Επιτροπής έναντι των νυν αναιρεσειόντων, το δεύτερο αφορά πλάνη σχετικά με τον παράνομο χαρακτήρα της συμπεριφοράς της OLAF και το τρίτο αφορά πλάνη σχετικά με τον παράνομο χαρακτήρα της συμπεριφοράς της Επιτροπής.

29. Προτείνω να αντιστραφεί η σειρά ανάλυσης των σκελών αυτών. Στο πλαίσιο της εξέτασης του δευτέρου και του τρίτου σκέλους, πρέπει να αναλυθούν οι υποχρεώσεις της OLAF όταν καταγγέλλει πράξεις δυνάμενες να χαρακτηριστούν αξιόποινες και οι υποχρεώσεις της Επιτροπής όταν συμμετέχει στην εθνική διαδικασία. Επομένως, φρονώ ότι είναι χρήσιμο να αρχίσω την ανάλυσή μου από τα σκέλη αυτά, προκειμένου να εξετάσω στη συνέχεια τον φερόμενο δυσφημιστικό και συκοφαντικό χαρακτήρα της εν λόγω καταγγελίας, ο οποίος αποτελεί το αντικείμενο του πρώτου σκέλους του δευτέρου λόγου αναιρέσεως.

A. Επί του δευτέρου σκέλους του δευτέρου λόγου αναιρέσεως

30. Με το δεύτερο σκέλος, το οποίο υποδιαιρείται σε δύο αιτιάσεις, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο καθόσον έκρινε, στις σκέψεις 84 έως 104 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η συμπεριφορά της OLAF, ειδικότερα δε η διαβίβαση στις γαλλικές αρχές πληροφοριών σχετικά με πράξεις δυνάμενες να χαρακτηριστούν αξιόποινες, δεν παραβίασε τις αρχές της χρηστής διοίκησης και της εμπιστευτικότητας.

1. Επί της πρώτης αιτιάσεως

31. Οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη, στη σκέψη 88 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, καθόσον έκρινε ότι η OLAF διέθετε ήδη, στις 19 Μαρτίου 2003, πληροφορίες ή στοιχεία από τα οποία μπορούσε να συναχθεί ότι οι επίμαχες πράξεις μπορούσαν να χαρακτηριστούν αξιόποινες. Κατά τους αναιρεσείοντες, η OLAF γνώριζε σαφώς ότι οι παρατυπίες που επισημάνθηκαν με την έκθεση εσωτερικού ελέγχου της Eurostat δεν είχαν ως αποτέλεσμα την παραμικρή υπεξαίρεση κονδυλίων. Δεδομένου δε ότι τα γαλλικά δικαστήρια διαπίστωσαν ότι δεν υφίστατο ζημία για τον προϋπολογισμό της Ένωσης, η διαπίστωση που περιλαμβάνεται στη σκέψη 88 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης είναι προδήλως εσφαλμένη. Η OLAF, καθόσον διαβίβασε αναληθείς πληροφορίες στις γαλλικές αρχές, δεν έλαβε επαρκείς προφυλάξεις, πράγμα που συνιστά παράβαση του καθήκοντός της εξακρίβωσης των δεδομένων και, επομένως, παραβίαση της αρχής της χρηστής διοίκησης.

32. Κατά την Επιτροπή, με τα επιχειρήματά τους, οι αναιρεσείοντες επιδιώκουν την επανεξέταση των πραγματικών περιστατικών, χωρίς ωστόσο να ισχυρίζονται ότι αυτά παραμορφώθηκαν και χωρίς να προσδιορίζουν την πλάνη περί το δίκαιο στην οποία υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο.

33. Επί της ουσίας, τα επιχειρήματα αυτά είναι εν πάση περιπτώσει αβάσιμα. Συναφώς, όσον αφορά τη διαβίβαση του σημειώματος από την OLAF, το Γενικό Δικαστήριο ορθώς επισήμανε, στις σκέψεις 87 και 89 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι έλαβε υπόψη, αφενός, το γεγονός ότι οι πληροφορίες που περιέχονταν στο εν λόγω σημείωμα ήταν το αποτέλεσμα έρευνας που είχε αρχίσει το 1999 βάσει έκθεσης οικονομικού ελέγχου που πραγματοποιήθηκε από την Eurostat και, αφετέρου, το γεγονός ότι η έρευνα OF/2002/0510 αποτελούσε την εξωτερική πτυχή της εσωτερικής έρευνας IO/2000/4097. Όσον αφορά τον ισχυρισμό ότι η OLAF γνώριζε σαφώς ότι οι παρατυπίες που επισημάνθηκαν με την έκθεση εσωτερικού ελέγχου της Eurostat δεν είχαν ως αποτέλεσμα την παραμικρή υπεξαίρεση κονδυλίων, δεδομένου ότι ο ισχυρισμός αυτός δεν προβλήθηκε πρωτοδίκως είναι απαράδεκτος[5]. Επιπλέον, κατά την Επιτροπή, το γεγονός ότι τα γαλλικά δικαστήρια κατέληξαν σε διαφορετικό συμπέρασμα από την OLAF όσον αφορά την ύπαρξη ενδεχόμενης ζημίας για τον προϋπολογισμό της Ένωσης δεν μπορεί να θέσει υπό αμφισβήτηση την έρευνα της OLAF. Το γεγονός και μόνον ότι τα γαλλικά δικαστήρια διαπίστωσαν ότι δεν υφίστατο ζημία για τον προϋπολογισμό της Ένωσης δεν αποδεικνύει ότι η OLAF υπέπεσε σε πταίσμα έναντι των νυν αναιρεσειόντων και ότι παραβιάζεται η αρχή της χρηστής διοίκησης.

34. Προτού προβώ στην ανάλυση του παραδεκτού της πρώτης αιτιάσεως, οφείλω να επισημάνω ότι, κατά το μέρος που οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι η OLAF προέβη σε ψευδή καταμήνυση και δυσφήμιση, επαναλαμβάνουν το επιχείρημα που προέβαλαν επίσης στο πλαίσιο του πρώτου σκέλους του δευτέρου λόγου αναιρέσεως και το οποίο θα εξετάσω στο πλαίσιο του πρώτου αυτού σκέλους[6]. Από τα σημεία δε 60 έως 66 της αιτήσεως αναιρέσεως, προκύπτει σαφώς ότι οι αναιρεσείοντες με το δεύτερο σκέλος του συγκεκριμένου λόγου αναιρέσεως αποσκοπούν στη στοιχειοθέτηση παραβίασης της αρχής της χρηστής διοίκησης λόγω έλλειψης επιμέλειας εκ μέρους της OLAF καθόσον, αφενός, διαβίβασε εσπευσμένα τις πληροφορίες στις εθνικές αρχές και, αφετέρου, διέρρευσε πληροφορίες στον Τύπο.

α) Επί του παραδεκτού

35. Με την πρώτη αιτίασή τους, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι η OLAF απέστειλε το σημείωμα της 19ης Μαρτίου 2003 χωρίς να υπάρχουν επαρκείς ενδείξεις επιλήψιμης συμπεριφοράς εκ μέρους των αναιρεσειόντων, πράγμα που συνιστά παραβίαση της αρχής της χρηστής διοίκησης. Λαμβανομένων υπόψη των επιχειρημάτων της Επιτροπής και για το παραδεκτό της αιτιάσεως αυτής, παρατηρώ ότι, ήδη με το δικόγραφο της πρωτοδίκως ασκηθείσας αγωγής τους, οι αναιρεσείοντες είχαν προβάλει παραβίαση εκ μέρους της OLAF της αρχής της χρηστής διοίκησης και του τεκμηρίου αθωότητας λόγω φερόμενης παράτυπης κάλυψης από τα μέσα ενημέρωσης[7].

36. Επιπλέον, φρονώ ότι η επιχειρηματολογία που περιλαμβάνεται στα σημεία 60 έως 66 της αιτήσεως αναιρέσεως και βάλλει κατά των σκέψεων 87 και 88 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης δεν συνιστά απλή επανάληψη των επιχειρημάτων που προέβαλαν πρωτοδίκως οι νυν αναιρεσείοντες, αλλά αποσκοπεί στο να καταδείξει την πλάνη που φέρεται ότι ενέχουν οι ως άνω

[5] Εν πάση περιπτώσει, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι ο εν λόγω ισχυρισμός αντικρούεται από το ίδιο το κείμενο της τελικής έκθεσης της έρευνας, όπου γίνεται λόγος για ποσό που καταβλήθηκε παρανόμως στην Planistat Europe, καθόσον από την έρευνα προέκυψε ότι η εν λόγω εταιρία συμμετείχε ενεργά στη δημιουργία αφανούς αποθεματικού το οποίο της έδωσε τη δυνατότητα, μέσω ενός συστήματος εικονικής τιμολόγησης, να επωφεληθεί, μεταξύ άλλων, από οικονομικούς πόρους μη προβλεπόμενους υπό τους όρους της σύμβασης. Εξάλλου η διαπίστωση αυτή επιβεβαιώνει εκείνη της έκθεσης ελέγχου της Eurostat (βλ. παραρτήματα Α. 11, σ. 550 έως 552, και Α. 13, σ. 569).

[6] Βλ. σημείο 88 των παρουσών προτάσεων.

[7] Σημεία 57 επ. του δικογράφου της πρωτοδίκως ασκηθείσας αγωγής.

σκέψεις της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης. Είναι προφανές ότι οι αναιρεσείοντες επιδιώκουν πράγματι να αποδείξουν ότι το Γενικό Δικαστήριο, καθόσον έκρινε στις εν λόγω σκέψεις της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης ότι η OLAF διέθετε ήδη, στις 19 Μαρτίου 2003, πληροφορίες ή στοιχεία βάσει των οποίων μπορούσε να συναχθεί ότι οι επίμαχες πράξεις μπορούσαν να χαρακτηριστούν αξιόποινες, προέβη σε εσφαλμένη εφαρμογή της αρχής της χρηστής διοίκησης.

37. Εξάλλου, η επιχειρηματολογία των αναιρεσειόντων πρέπει να γίνει αντιληπτή υπό την έννοια ότι από την απόφαση Επιτροπή κατά De Esteban Alonso, C-591/19 [8], προκύπτει ότι, καθόσον η διαβίβαση των πληροφοριών στις εθνικές αρχές συνιστά ευχέρεια, η OLAF ήταν υποχρεωμένη να ενεργήσει με προσοχή προκειμένου να τηρηθεί η αρχή της χρηστής διοίκησης. Με άλλα λόγια, κατά τους αναιρεσείοντες, η έλλειψη υποχρέωσης διαβίβασης της έκθεσης της OLAF στις εθνικές αρχές συνεπάγεται υποχρέωση εξακρίβωσης των αποτελεσμάτων της έρευνας, πράγμα το οποίο όφειλε να κάνει το Γενικό Δικαστήριο.

38. Κατά συνέπεια, προτείνω στο Δικαστήριο να κρίνει παραδεκτή την πρώτη αιτίαση.

β) Επί της ουσίας

39. Η πρώτη αιτίαση του δευτέρου σκέλους του δευτέρου λόγου αναιρέσεως βάλλει κατά των σκέψεων 82 έως 92 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης. Στις εν λόγω σκέψεις το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι από το άρθρο 10 και την αιτιολογική σκέψη 13 του κανονισμού 1073/1999 προέκυπτε ότι η OLAF δύναται να προσφύγει στη δικαστική αρχή, ακόμη και πριν από το πέρας της εξωτερικής έρευνας, εφόσον εκτιμά ότι διαθέτει πληροφορίες ή στοιχεία που μπορούν να δικαιολογήσουν την έναρξη δικαστικής έρευνας ή ενδέχεται να συνιστούν αποδεικτικά στοιχεία χρήσιμα για μια τέτοια έρευνα [9]. Το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε ότι, δεδομένου ότι το σημείωμα της 19ης Μαρτίου 2003 είχε βασιστεί στην έκθεση εσωτερικού ελέγχου της Eurostat με ημερομηνία Σεπτεμβρίου του 1999 και δεδομένου ότι περιλάμβανε τις περιστάσεις και τα κρίσιμα πραγματικά περιστατικά, η OLAF, στις 19 Μαρτίου 2003, διέθετε ήδη πληροφορίες ή στοιχεία βάσει των οποίων μπορούσε να συναχθεί ότι οι επίμαχες πράξεις μπορούσαν να χαρακτηριστούν αξιόποινες. Το Γενικό Δικαστήριο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι δεν υπήρχε καμία ένδειξη περί παραβίασης της αρχής της χρηστής διοίκησης ή της αρχής της εύλογης προθεσμίας [10].

40. Κατά τους αναιρεσείοντες, δεδομένου ότι τα γαλλικά δικαστήρια διαπίστωσαν ότι δεν προκλήθηκε ζημία στον προϋπολογισμό της Ένωσης, το συμπέρασμα αυτό είναι προδήλως εσφαλμένο και συνιστά παραβίαση της αρχής της χρηστής διοίκησης. Συναφώς, φρονώ ότι είναι χρήσιμο να αναλύσω, πρώτον, κατά πόσον ο κανόνας δικαίου που επικαλούνται οι αναιρεσείοντες αποσκοπεί στην απονομή δικαιωμάτων στους ιδιώτες, δεύτερον, την εκ μέρους της OLAF καταγγελία των πραγματικών περιστατικών και την υποχρέωση επιμέλειας που υπέχει και, τρίτον, τον δικαστικό έλεγχο που διενεργήθηκε ως προς την εν λόγω καταγγελία των πραγματικών περιστατικών.

8 Απόφαση της 10ης Ιουνίου 2021 (EU:C:2021:468, σκέψη 61).

9 Βλ. σκέψεις 82 έως 86 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης.

10 Βλ. σκέψεις 87 έως 92 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης.

1) Επί της κατάφωρης παράβασης κανόνα δικαίου

41. Υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, δικαίωμα αποζημίωσης αναγνωρίζεται όταν πληρούνται τρεις προϋποθέσεις, δηλαδή όταν ο κανόνας δικαίου που παραβιάστηκε αποσκοπεί στην απονομή δικαιωμάτων στους ιδιώτες, όταν η παράβαση είναι κατάφωρη και όταν υφίσταται άμεσος αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ της παράβασης της υποχρέωσης που υπέχει εκείνος που προέβη στη σχετική πράξη και της ζημίας που υπέστησαν οι θιγέντες. Όσον αφορά τη δεύτερη προϋπόθεση, το Δικαστήριο έχει επίσης επισημάνει ότι αποφασιστικό κριτήριο για να θεωρηθεί κατάφωρη μια παραβίαση του δικαίου της Ένωσης είναι αν το οικείο θεσμικό ή άλλο όργανο της Ένωσης υπερέβη κατά τρόπο πρόδηλο και σοβαρό τα όρια της διακριτικής του ευχέρειας[11]. Μια τέτοιου είδους παραβίαση υφίσταται όταν συνεπάγεται πρόδηλη και σοβαρή υπέρβαση εκ μέρους του θεσμικού οργάνου των ορίων που επιβάλλονται στη διακριτική του ευχέρεια, όπου τα στοιχεία που πρέπει να λαμβάνονται συναφώς υπόψη είναι, μεταξύ άλλων, ο βαθμός σαφήνειας και ακρίβειας του παραβιασθέντος κανόνα καθώς και το εύρος των περιθωρίων εκτίμησης που αφήνει ο παραβιασθείς κανόνας στις αρχές της Ένωσης[12].

42. Όσον αφορά τον κανόνα η παράβαση του οποίου προβάλλεται, οι αναιρεσείοντες επικαλούνται την υποχρέωση επιμέλειας[13]. Συναφώς, από τη νομολογία προκύπτει ότι η εν λόγω υποχρέωση, η οποία είναι συμφυής με την αρχή της χρηστής διοίκησης που κατοχυρώνεται στο άρθρο 41, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης), επιτάσσει η διοίκηση της Ένωσης να ενεργεί με φροντίδα και φρόνηση[14] και αποτελεί κανόνα δικαίου που απονέμει δικαιώματα στους ιδιώτες[15]. Κατά συνέπεια, φρονώ ότι οι αναιρεσείοντες προβάλλουν παράβαση ενός κανόνα ο οποίος έχει ως αντικείμενο την απονομή δικαιωμάτων στους ιδιώτες[16].

2) Επί της καταγγελίας των πραγματικών περιστατικών από την OLAF και της υποχρέωσης επιμέλειας

43. Από την αιτιολογική σκέψη 1 του κανονισμού 1073/1999 προκύπτει ότι οι έρευνες της OLAF αποσκοπούν στην προστασία των οικονομικών συμφερόντων της Ένωσης και στην καταπολέμηση της απάτης και κάθε άλλης παράνομης δραστηριότητας που είναι επιζήμια για τα οικονομικά συμφέροντα της Ένωσης[17]. Κατά την αιτιολογική σκέψη 5 του εν λόγω κανονισμού, η ευθύνη της OLAF εκτείνεται, πέραν της προστασίας των οικονομικών συμφερόντων, προκειμένου να συμπεριλάβει το σύνολο των δραστηριοτήτων που έχουν σχέση με την ανάγκη της διαφύλαξης

[11] Απόφαση της 23ης Μαρτίου 2004, Διαμεσολαβητής κατά Lamberts (C-234/02 P, EU:C:2004:174, σκέψη 49 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

[12] Πρβλ. αποφάσεις της 4ης Απριλίου 2017, Διαμεσολαβητής κατά Staelen (C-337/15 P, EU:C:2017:256, σκέψη 37), και της 30ής Μαΐου 2017, Safa Nicu Sepahan κατά Συμβουλίου (C-45/15 P, EU:C:2017:402, σκέψη 30). Παραδείγματος χάριν, όταν το εν λόγω θεσμικό όργανο δεν διαθέτει παρά αισθητά μειωμένο ή και ανύπαρκτο περιθώριο εκτίμησης, η απλή παραβίαση του δικαίου της Ένωσης μπορεί να αρκεί προς απόδειξη της ύπαρξης κατάφωρης παράβασης (πρβλ. απόφαση της 10ης Δεκεμβρίου 2002, Επιτροπή κατά Camar και Tico, C-312/00 P, EU:C:2002:736, σκέψη 54).

[13] Όσον αφορά τον δικαστικό έλεγχο των παραβάσεων στις οποίες φέρεται να υπέπεσε η OLAF, βλ. Inghelram, J.F.H., *Legal and Institutional Aspects of the European Anti-fraud Office (OLAF) — An Analysis with a Look Forward to a European Public Prosecutor's Office*, Europa Law Publishing, Zutphen, 2011, σ. 203, και Groussot, X., Popov, Z., «What's wrong with OLAF? Accountability, due process and criminal justice in European anti-fraud policy», *Common Market Law Review*, τόμος 47, 2010, σ. 605 έως 643. Επί της αγωγής αποζημίωσης, βλ. Inghelram, J.F.H., «Judicial review of investigative acts of the European Anti-Fraud Office (OLAF): a search for balance», *Common Market Law Review*, 49, 2012, σ. 616 έως 617.

[14] Πρβλ. απόφαση της 16ης Δεκεμβρίου 2008, Masdar (UK) κατά Επιτροπής, C-47/07 P (EU:C:2008:726, σκέψεις 92 και 93).

[15] Πρβλ. απόφαση της 16ης Σεπτεμβρίου 2013, ATC κ.λπ. κατά Επιτροπής (T-333/10, EU:T:2013:451, σκέψη 93).

[16] Βλ. κατ' αναλογίαν, όσον αφορά τον κανόνα αμεροληψίας, απόφαση της 6ης Απριλίου 2006, Camós Grau κατά Επιτροπής, T-309/03 (EU:T:2006:110, σκέψεις 102 και 103).

[17] Πρβλ. Inghelram, J.F.H., *Legal and Institutional Aspects of the European Anti-Fraud Office (OLAF)*, Europa Law Publishing, Άμστερνταμ, 2011, ιδίως σ. 107.

των συμφερόντων της Ένωσης από παρατυπίες οι οποίες μπορούν να επισύρουν διοικητική ή ποινική δίωξη. Κατά συνέπεια, προς επίτευξη των σκοπών αυτών, η OLAF πραγματοποιεί εσωτερικές και εξωτερικές έρευνες, τα αποτελέσματα των οποίων καταγράφονται στην έκθεση της έρευνας, σύμφωνα με το άρθρο 9 του κανονισμού 1073/1999, και διαβιβάζει πληροφορίες στις εθνικές αρχές και στα θεσμικά όργανα, σύμφωνα με το άρθρο 10 του ίδιου κανονισμού.

44. Αφενός, διαπιστώνεται ότι, εν προκειμένω, η διαβίβαση των πληροφοριών από την OLAF φαίνεται ότι πραγματοποιήθηκε κατά τη διάρκεια εξωτερικής έρευνας [18] βάσει του άρθρου 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 1073/1999 [19]. Κατά τη διάταξη αυτή, «η Υπηρεσία *δύναται* να διαβιβάσει, *ανά πάσα στιγμή*, στις αρμόδιες αρχές των οικείων κρατών μελών πληροφορίες που έχει συλλέξει κατά τη διάρκεια των εξωτερικών ερευνών» [20], πράγμα το οποίο σημαίνει ότι, στο πλαίσιο των εξωτερικών ερευνών, η καταγγελία πραγματικών περιστατικών στις εν λόγω αρχές αποτελεί απλώς ευχέρεια [21]. Η ευχέρεια αυτή ασκείται από την OLAF υπό το πρίσμα της υποχρέωσής της να προστατεύει κατά τρόπο αποτελεσματικό τα οικονομικά συμφέροντα της Ένωσης σύμφωνα με το άρθρο 280 ΕΚ (νυν άρθρο 325 ΣΛΕΕ) [22]. Επομένως, κατά τη γνώμη μου και εκ πρώτης όψεως, πρόκειται για νομότυπη άσκηση των αρμοδιοτήτων της OLAF για την προστασία των οικονομικών συμφερόντων της Ένωσης [23]. Ως εκ τούτου, η πράξη διαβίβασης των πληροφοριών στις εθνικές αρχές δεν μπορεί, αυτή καθαυτή, να συνιστά παράνομη συμπεριφορά.

45. Αφετέρου, πρέπει να σημειωθεί ότι από την αιτιολογική σκέψη 13 του κανονισμού 1073/1999 προκύπτει ότι τα πορίσματα της OLAF που περιλαμβάνονται στην τελική έκθεση δεν μπορούν να καταλήξουν αυτομάτως στην κίνηση δικαστικών διαδικασιών, δεδομένου ότι οι αρμόδιες αρχές είναι ελεύθερες να αποφασίζουν ως προς τη συνέχεια που πρέπει να δοθεί στην τελική έκθεση και, ως εκ τούτου, είναι οι μόνες αρχές που έχουν την εξουσία να εκδίδουν αποφάσεις δυνάμενες να θίξουν τη νομική κατάσταση των προσώπων ως προς τα οποία η έκθεση συνέστησε την κίνηση τέτοιων διαδικασιών [24]. Πράγματι, τα στοιχεία που προσκομίζει η OLAF μπορούν να συμπληρωθούν και να εξακριβωθούν από τις εθνικές αρχές, οι οποίες διαθέτουν ευρύτερο φάσμα ερευνητικών εξουσιών απ' ό,τι η εν λόγω υπηρεσία.

46. Συναφώς, επιβάλλεται να υπογραμμιστεί ότι το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει ότι καμία διάταξη δεν απαγορεύει «ρητώς στο οικείο θεσμικό όργανο να προσφεύγει στη δικαστική αρχή πριν από το πέρας της έρευνας της OLAF, αν θεωρεί ότι διαθέτει πληροφορίες ή στοιχεία που μπορούν να δικαιολογήσουν την έναρξη δικαστικής έρευνας ή ενδέχεται να συνιστούν αποδεικτικά στοιχεία χρήσιμα για μια τέτοια έρευνα» [25]. Δεδομένου ότι οι εθνικές αρχές είναι ελεύθερες να αποφασίσουν σχετικά με την πιθανή έναρξη δικαστικής έρευνας, προτείνω να ερμηνευθεί η εν λόγω συνθήκη υπό την έννοια ότι η OLAF διέθετε πληροφορίες ή στοιχεία από τα οποία μπορούσε να συναχθεί ότι οι επίμαχες πράξεις μπορούσαν να χαρακτηριστούν αξιόποινες.

[18] Σχετικά με τη διεξαγωγή εξωτερικής έρευνας, βλ. Inghelram, J. F. H., *Legal and Institutional Aspects of the European Anti-Fraud Office (OLAF) An Analysis with a Look Forward to a European Public Prosecutor's Office*, μνημονευθέν στην υποσημείωση 13, των παρουσών προτάσεων, σ. 65 επ.

[19] Βλ. σκέψη 84 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης.

[20] Η υπογράμμιση δική μου.

[21] Βλ., συναφώς, άρθρο 10, παράγραφος 2, του κανονισμού 1073/1999, κατά το οποίο η OLAF *πρέπει* να διαβιβάζει στις δικαστικές αρχές του οικείου κράτους μέλους τις πληροφορίες που συνέλεξε κατά τη διάρκεια των εσωτερικών ερευνών σχετικά με πράξεις που μπορούν να επισύρουν ποινική δίωξη.

[22] Βλ., επίσης, αιτιολογική σκέψη 1 του κανονισμού 1073/1999.

[23] Βλ., επίσης, εξουσίες που ανατίθενται στην OLAF, οι οποίες ορίζονται ρητώς και λεπτομερώς με την απόφαση 1999/352/ΕΚ, ΕΚΑΧ, Ευρατόμ της Επιτροπής, της 28ης Απριλίου 1999, για την ίδρυση της [OLAF] (ΕΕ 1999, L 136, σ. 20).

[24] Πρβλ. διατάξεις της 13ης Ιουλίου 2004, Comunidad Autónoma de Andalucía κατά Επιτροπής (T-29/03, EU:T:2004:235, σκέψη 37), της 21ης Ιουνίου 2017, Inox Mare κατά Επιτροπής (T-289/16, EU:T:2017:414, σκέψη 22), και της 22ας Ιανουαρίου 2018, Ostvesta κατά Επιτροπής (T-175/17, EU:T:2018:49, σκέψη 29 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

[25] Βλ. απόφαση της 10ης Ιουνίου 2021, Επιτροπή κατά De Esteban Alonso (C-591/19 P, EU:C:2021:468, σκέψη 57).

47. Εντούτοις, η δυνατότητα προσφυγής στις εθνικές αρχές, η οποία παρέχεται κατ' αυτόν τον τρόπο στην OLAF, αφενός, πρέπει να μετριάζεται από τη διάταξη του άρθρου 9, παράγραφος 2, του κανονισμού 1073/1999, από την οποία προκύπτει ότι οι εκθέσεις που καταρτίζει η OLAF συνιστούν, όπως και οι διοικητικές εκθέσεις που καταρτίζονται από τους εθνικούς διοικητικούς ελεγκτές, αποδεικτικά στοιχεία παραδεκτά στις διοικητικές ή δικαστικές διαδικασίες του κράτους μέλους στο οποίο η χρησιμοποίησή τους αποβαίνει αναγκαία. Κατά τη γνώμη μου, εξ αυτού συνάγεται, mutatis mutandis, ότι οι πληροφορίες που συλλέγει η OLAF στο πλαίσιο έρευνας απολαύουν ορισμένου βαθμού αξιοπιστίας. Γενικώς, είμαι της γνώμης ότι επιβάλλεται σύνεση δεδομένου ότι, στο πλαίσιο της διαβίβασης πληροφοριών από την OLAF στις εθνικές αρχές, η εν λόγω υπηρεσία δεν ενεργεί ως μάρτυρας δημοσίου συμφέροντος, αλλά ως υπηρεσία με εξουσίες έρευνας και η διαβίβαση αυτή πραγματοποιείται μεταξύ δύο αρχών που διαθέτουν τέτοιες εξουσίες[26]. Αφετέρου, πρέπει να ληφθεί υπόψη ότι η προσφυγή στις εθνικές αρχές μπορεί να χρησιμεύσει ως βάση για δικαστικές διαδικασίες, αστικές και ποινικές. Το δε Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει ότι, στον τομέα του ποινικού δικαίου, τα κράτη μέλη οφείλουν να σέβονται τα θεμελιώδη δικαιώματα που κατοχυρώνονται με τον Χάρτη όχι μόνον στο πλαίσιο των ποινικών διαδικασιών αλλά και κατά το στάδιο της προκαταρκτικής έρευνας, από τη στιγμή που ένα πρόσωπο κατηγορείται για τη διάπραξη αδικήματος[27]. Είναι προφανές ότι τα θεσμικά όργανα και οι οργανισμοί της Ένωσης δεσμεύονται από τις ίδιες απαιτήσεις με τα κράτη μέλη κατά την εφαρμογή του δικαίου της Ένωσης. Επομένως, είναι αναγκαίο να αποδειχθεί ότι, στο πλαίσιο της διαβίβασης των πληροφοριών στις εθνικές αρχές, η OLAF ενήργησε με τη δέουσα φροντίδα και σύνεση, ώστε να μην παραβεί την υποχρέωση επιμέλειας και να τηρήσει τα όρια που επιβάλλονται στη διακριτική της ευχέρεια, προκειμένου να καθορίσει αν οι εν λόγω πληροφορίες και τα συγκεκριμένα στοιχεία επαρκούν για να δικαιολογήσουν την καταγγελία των επίμαχων πράξεων.

48. Το ζήτημα που τίθεται στη συνέχεια είναι εκείνο του προσδιορισμού του ελέγχου που πρέπει να ασκήσει το Γενικό Δικαστήριο, προκειμένου να εξακριβώσει αν οι εν λόγω πληροφορίες ή τα συγκεκριμένα στοιχεία συνιστούν τέτοια διαβίβαση.

3) Ο έλεγχος από το Γενικό Δικαστήριο των πληροφοριών ή των στοιχείων που διαβίβασε η OLAF

49. Δεδομένου ότι το Γενικό Δικαστήριο πρέπει να εξακριβώσει, στο πλαίσιο της διαβίβασης πληροφοριών στις εθνικές αρχές, εάν η OLAF μπορούσε εγκύρως να διαθέσει πληροφορίες ή στοιχεία δυνάμενα να στοιχειοθετήσουν αξιόποινη πράξη[28], πρέπει να διαπιστώσει, κατά τη γνώμη μου, ότι η εν λόγω υπηρεσία διαβίβασε στις εθνικές αρχές πληροφορίες που *φαίνονταν αξιόπιστες*[29]. Συγκεκριμένα, η έννοια της αξιοπιστίας συνεπάγεται ότι το πρωτοβάθμιο δικαστήριο εξακριβώνει ότι η OLAF διέθετε, κατά τον χρόνο της διαβίβασης των πληροφοριών στις εθνικές αρχές, περισσότερα στοιχεία από μια απλή αμφιβολία, χωρίς ωστόσο να απαιτείται η

[26] Συναφώς, υπενθυμίζω ότι, λαμβανομένης υπόψη της αρχής της καλόπιστης συνεργασίας που κατοχυρώνεται στο άρθρο 4, παράγραφος 3, ΣΕΕ, η συνεργασία μεταξύ της OLAF και των εθνικών αρχών χαρακτηρίζεται από ορισμένο βαθμό εμπιστοσύνης και έχει, ως εκ τούτου, σημαντικό αντίκτυπο ως προς τις αποδείξεις.

[27] Πρβλ. απόφαση της 17ης Ιανουαρίου 2019, Dzivev κ.λπ. (C-310/16, EU:C:2019:30, σκέψη 33).

[28] Εκτιμώ, όπως ήδη επισήμανα στο σημείο 46 ανωτέρω, ότι μολονότι η απόφαση της 10ης Ιουνίου 2021, Επιτροπή κατά De Esteban Alonso (C-591/19 P, EU:C:2021:468, σκέψη 57), αναφέρεται μόνο στην περίπτωση όπου οι διαθέσιμες πληροφορίες ή στοιχεία μπορούν να δικαιολογήσουν «έναρξη δικαστικής έρευνας ή ενδέχεται να συνιστούν αποδεικτικά στοιχεία χρήσιμα για μια τέτοια έρευνα», εντούτοις το κρίσιμο κριτήριο πρέπει να είναι η διάθεση στοιχείων παράνομου χαρακτήρα, δεδομένου ότι η έναρξη δικαστικής διαδικασίας εμπίπτει στην αρμοδιότητα των εθνικών αρχών.

[29] Βλ., κατ' αναλογίαν, το γράμμα του άρθρου 10, παράγραφος 2, του κανονισμού 1073/1999.

ύπαρξη σαφών αποδείξεων που δεν απαιτούν τη διενέργεια περαιτέρω έρευνας [30]. Ως εκ τούτου, εν προκειμένω, δεν τεκμαιρόταν ο χαρακτήρας των εν λόγω πληροφοριών [31], οπότε εναπέκειτο στο Γενικό Δικαστήριο να εξετάσει το περιεχόμενο του σημειώματος της 19ης Μαρτίου 2003.

50. Συναφώς, παρατηρώ ότι οι νυν αναιρεσείοντες προέβαλαν δύο επιχειρήματα πρωτοδίκως. Αφενός, υποστήριξαν ότι η αρχή της χρηστής διοίκησης παραβιάστηκε λόγω εσπευσμένης διαβίβασης πληροφοριών [32]. Προς τούτο, στο μέτρο που οι νυν αναιρεσείοντες προσάπτουν στην Επιτροπή ότι δεν επέδειξε επιμέλεια λόγω του σύντομου χρονικού διαστήματος που μεσολάβησε μεταξύ του ελέγχου της Eurostat του 1999 και του σημειώματος της 19ης Μαρτίου 2003, όπως ήδη επισήμανα, δυνάμει της υποχρέωσης επιμέλειας, σε συνδυασμό με την αρχή της χρηστής διοίκησης που κατοχυρώνεται στο άρθρο 41, παράγραφος 1, του Χάρτη, η διοίκηση οφείλει να εξετάζει με φροντίδα και αμεροληψία όλα τα κρίσιμα στοιχεία της υπό κρίση υπόθεσης. Ωστόσο, είναι προφανές ότι από το επίμαχο χρονικό διάστημα δεν μπορεί να συναχθεί ούτε η ύπαρξη ιδιαίτερης επιμέλειας ούτε η έλλειψη επιμέλειας, οπότε το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε συναφώς σε πλάνη.

51. Αφετέρου, στον βαθμό που οι νυν αναιρεσείοντες υποστήριξαν πρωτοδίκως ότι η Επιτροπή είχε «καθήκον εξακρίβωσης των στοιχείων που θα μπορούσαν να επηρεάσουν το αποτέλεσμα, στο μέτρο που το επίμαχο έγγραφο προσάπτει στους ενάγοντες σοβαρές παρατυπίες και θα μπορούσε να έχει σοβαρές οικονομικές συνέπειες για αυτούς», η επιχειρηματολογία τους πρέπει να γίνει αντιληπτή υπό την έννοια ότι η OLAF δεν εκπλήρωσε το καθήκον της να εξακριβώσει τα στοιχεία που θα μπορούσαν να επηρεάσουν το πόρισμα των εθνικών αρχών [33]. Οι νυν αναιρεσείοντες υποστήριξαν, κατ' ουσίαν, ότι η επίμαχη παρανομία ήταν συνέπεια της παράβασης της υποχρέωσης επιμέλειας και ότι εναπέκειτο στην OLAF (και/ή στην Επιτροπή) να εξακριβώσει τις πληροφορίες που διαβίβαζε στις εθνικές αρχές [34].

52. Συναφώς, όπως επισήμανα ήδη [35], εκτιμώ ότι, στο πλαίσιο αγωγής βάσει του άρθρου 340 ΣΛΕΕ, η αξιοπιστία των πληροφοριών που διαβιβάζονται από την OLAF δεν τεκμαίρεται [36], οπότε εναπέκειτο στο Γενικό Δικαστήριο να εξετάσει το περιεχόμενο του σημειώματος της 19ης Μαρτίου 2003 και να εξακριβώσει κατά πόσον οι πληροφορίες που διαβιβάστηκαν *φαίνονταν αξιόπιστες* [37]. Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο όφειλε να διαπιστώσει αν η OLAF είχε στη διάθεσή της επαρκώς ακριβείς ουσιαστικές ενδείξεις οι οποίες καταδείκνυαν ότι υπήρχαν εύλογες υπόνοιες να θεωρηθεί ότι οι πληροφορίες που διαβιβάστηκαν αφορούσαν πράξεις δυνάμενες να χαρακτηριστούν αξιόποινες. Θα προσθέσω δε ότι η διακριτική ευχέρεια των εθνικών αρχών ως προς την έναρξη εθνικής διαδικασίας ουδόλως αναιρεί την υποχρέωση

30 Πρβλ., κατ' αναλογίαν, Mascala, C. *La fonction de l'apparence vraisemblable dans l'enquête pénale*, σε *Juge et Apparence(s)* [διαδικτυακά]. Presses de l'Université Toulouse Capitole, Τουλούζη, 2010. https://books.openedition.org/putc/293. Κατά τη συγγραφέα, η έννοια της αξιοπιστίας αντιστοιχεί σε μια κατάσταση που τοποθετείται μεταξύ της απλής αμφιβολίας, η οποία δεν επαρκεί για την κίνηση της ποινικής έρευνας ή τη διενέργεια ορισμένων πράξεων, και των σαφών αποδείξεων που δεν απαιτούν τη διενέργεια περαιτέρω έρευνας.

31 Βλ. Groussot, X. και Popov, Z., «What's wrong with OLAF? Accountability, due process and criminal justice in European anti-fraud policy», *Common Market Law Review*, τόμος 47, σ. 605 έως 643.

32 Βλ., μεταξύ άλλων, σημείο 86 του δικογράφου της πρωτοδίκως ασκηθείσας αγωγής.

33 Βλ., επίσης, σημείο 74 της απαντήσεως της Επιτροπής πρωτοδίκως.

34 Υπό τις συνθήκες αυτές, εκτιμώ ότι το δικαίωμα χρηστής διοίκησης που κατοχυρώνεται στο άρθρο 41 του Χάρτη, το οποίο επικαλούνται οι αναιρεσείοντες, συνιστά έκφραση ειδικών δικαιωμάτων κατά την έννοια της εν λόγω διάταξης, ήτοι του δικαιώματος στην αμερόληπτη και δίκαιη εξέταση των υποθέσεών τους και, ως εκ τούτου, της υποχρέωσης του αρμόδιου θεσμικού οργάνου να εξετάζει, με φροντίδα και αμεροληψία, όλα τα κρίσιμα στοιχεία της συγκεκριμένης υπόθεσης. Επομένως, το εν λόγω δικαίωμα πρέπει, εν προκειμένω, να χαρακτηριστεί ως κανόνας που αποσκοπεί στην απονομή δικαιωμάτων στους ιδιώτες.

35 Βλ. σημείο 49 ανωτέρω.

36 Βλ., Groussot, X. και Popov, Z., «What's wrong with OLAF? Accountability, due process and criminal justice in European anti-fraud policy», *Common Market Law Review*, τόμος 47, σ. 605 έως 643.

37 Βλ. σκέψη 88 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης.

της OLAF να διαβιβάζει αξιόπιστες πληροφορίες και το καθήκον του Γενικού Δικαστηρίου να εξακριβώνει αν οι διαβιβαζόμενες πληροφορίες ανταποκρίνονται στη συγκεκριμένη απαίτηση. Το γεγονός ότι υφίσταται ενδεχομένως «απόκλιση» μεταξύ των πληροφοριών που διαβιβάστηκαν στις εθνικές αρχές από την OLAF και των διαπιστώσεων των εθνικών δικαστηρίων δεν μπορεί να συνιστά προσβολή του δικαιώματος χρηστής διοίκησης, δεδομένου ότι οι εθνικές αρχές, οι οποίες ουδόλως δεσμεύονται από τα πορίσματα της OLAF, προβαίνουν σε ανεξάρτητη και αμερόληπτη εξέταση των πραγματικών περιστατικών και των νομικών ζητημάτων.

53. Εν προκειμένω, οφείλω να επισημάνω ότι, στη σκέψη 87 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο, αφενός, περιορίστηκε στη διαπίστωση ότι από το σημείωμα της 19ης Μαρτίου 2003 προέκυπτε ότι οι πληροφορίες που περιέχονταν σε αυτό ήταν το αποτέλεσμα έρευνας που είχε αρχίσει βάσει έκθεσης εσωτερικού ελέγχου της Eurostat με ημερομηνία Σεπτεμβρίου 1999, ήτοι σχεδόν τριάμισι έτη νωρίτερα, και, αφετέρου, διαπίστωσε ότι το εν λόγω σημείωμα εξέθετε το θεσμικό πλαίσιο στο οποίο εντασσόταν, παρουσίαζε το ιστορικό των πραγματικών περιστατικών τα οποία αφορούσε η έρευνα εκκινώντας από τη δημιουργία του δικτύου datashops κατά τα έτη 1995 και 1996, εξηγούσε τις οικονομικές σχέσεις εντός του δικτύου αυτού και εξέθετε λεπτομερώς τις διαπιστώσεις που έγιναν κατά τη διάρκεια της έρευνας. Στη σκέψη 88 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η OLAF διέθετε ήδη, στις 19 Μαρτίου 2003, πληροφορίες ή στοιχεία βάσει των οποίων μπορούσε να συναχθεί ότι οι επίμαχες πράξεις μπορούσαν να χαρακτηριστούν αξιόποινες.

54. Ωστόσο, φρονώ ότι, κατ' αυτόν τον τρόπο, το Γενικό Δικαστήριο δεν κατέδειξε ότι έλεγξε την αξιοπιστία των πληροφοριών που διαβιβάστηκαν στις εθνικές αρχές. Συγκεκριμένα, σκοπός της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, μέσω της σύντομης περιγραφής της διαδικασίας που οδήγησε στην απόφαση διαβίβασης των πληροφοριών στις εθνικές αρχές καθώς και του περιεχομένου του σημειώματος της 19ης Μαρτίου 2003, είναι να εκθέσει ότι η *ίδια* η OLAF ήταν σε θέση να συναγάγει το συμπέρασμα ότι οι επίμαχες πράξεις μπορούσαν να χαρακτηριστούν αξιόποινες. Εντούτοις, εκτιμώ ότι εναπέκειτο στο ίδιο το Γενικό Δικαστήριο να εξακριβώσει τις πληροφορίες και τα πραγματικά περιστατικά, προκειμένου να διαπιστώσει κατά πόσον ήταν πιθανό οι επίμαχες πράξεις να μπορούσαν να χαρακτηριστούν αξιόποινες.

55. Επομένως, εκτιμώ ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη καθόσον παρέλειψε να ελέγξει την αξιοπιστία των πληροφοριών και των πραγματικών στοιχείων που διαβίβασε η OLAF στις εθνικές αρχές. Ως εκ τούτου, προτείνω στο Δικαστήριο να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση ως προς το σημείο αυτό και να αποφανθεί ότι εναπέκειτο στο Γενικό Δικαστήριο, ως πρωτοβάθμιο δικαστήριο, να εξετάσει αν, από τις πληροφορίες που διαβίβασε η OLAF στις γαλλικές αρχές με το σημείωμα της 19ης Μαρτίου 2003, μπορούσε να συναχθεί το συμπέρασμα ότι οι επίμαχες πράξεις μπορούσαν να χαρακτηριστούν αξιόποινες.

2. Επί της δεύτερης αιτιάσεως

56. Οι αναιρεσείοντες προβάλλουν προσβολή της υπόληψης του H.-P. Charlot λόγω διαρροών στον Τύπο προερχόμενων από την OLAF. Οι αναιρεσείοντες παραπέμπουν σε άρθρα που δημοσιεύθηκαν τον Μάιο και τον Ιούνιο του 2003 σε ορισμένες γερμανόφωνες εφημερίδες, στα οποία μνημονεύεται η Planistat Europe. Λόγω των φερόμενων αυτών διαρροών, η OLAF παρέβη την υποχρέωση τήρησης εμπιστευτικότητας που απορρέει από το άρθρο 8 του κανονισμού 1073/1999 και παραβίασε την αρχή της χρηστής διοίκησης.

57. Κατά την Επιτροπή, η φερόμενη διαρροή από την OLAF του περιεχομένου του σημειώματος της 19ης Μαρτίου 2003 συνιστά πραγματικό ισχυρισμό και, ελλείψει παραμόρφωσης, ισχυρισμό ξένο προς το αντικείμενο της αιτήσεως αναιρέσεως. Εν πάση περιπτώσει, από τα άρθρα του Τύπου στα οποία στηρίζεται ο ισχυρισμός των αναιρεσειόντων δεν μπορεί να αποδειχθεί παράβαση της υποχρέωσης εμπιστευτικότητας, δεδομένου ότι, στα εν λόγω άρθρα, γίνεται αναφορά μόνο σε στοιχεία που δημοσιοποιήθηκαν όταν μια Γερμανίδα βουλευτής του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου υπέβαλε γραπτή ερώτηση στις 13 Μαΐου 2003, ήτοι πριν από τη δημοσίευση των άρθρων αυτών[38]. Ως εκ τούτου, οι ισχυρισμοί σχετικά με τις διαρροές δεν αποδεικνύουν παράβαση, πολλώ δε μάλλον κατάφωρη παράβαση, της υποχρέωσης εμπιστευτικότητας της OLAF.

58. Συναφώς, στο μέτρο που, με τη δεύτερη αιτίασή τους, οι αναιρεσείοντες προσάπτουν στην OLAF ότι διέρρευσε πληροφορίες στον Τύπο[39], υπενθυμίζεται ότι από το άρθρο 256, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ, από το άρθρο 58, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καθώς και από το άρθρο 168, παράγραφος 1, στοιχείο δ′, και το άρθρο 169, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου συνάγεται ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να προσδιορίζει επακριβώς τα επικρινόμενα σημεία του σκεπτικού της απόφασης της οποίας ζητείται η αναίρεση καθώς και τα νομικά επιχειρήματα που στηρίζουν κατά τρόπο συγκεκριμένο το αναιρετικό αίτημα, άλλως η αίτηση αναιρέσεως ή ο αντίστοιχος λόγος αναιρέσεως κρίνονται απαράδεκτα[40]. Εν προκειμένω, διαπιστώνω ότι οι αναιρεσείοντες δεν αναφέρονται σε πλάνη περί το δίκαιο ούτε σε ορισμένη σκέψη της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, οπότε προτείνω στο Δικαστήριο να απορρίψει την αιτίαση αυτή ως προδήλως απαράδεκτη.

Β. Επί του τρίτου σκέλους του δευτέρου λόγου αναιρέσεως

59. Με το τρίτο σκέλος του δευτέρου λόγου αναιρέσεως, το οποίο υποδιαιρείται σε τρεις αιτιάσεις, οι αναιρεσείοντες προσάπτουν στο Γενικό Δικαστήριο ότι υπέπεσε, στη σκέψη 114 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, σε πλάνη περί το δίκαιο καθόσον έκρινε ότι η Επιτροπή δεν είχε υποπέσει σε πταίσμα καταθέτοντας έγκληση κατά αγνώστων ενώπιον των γαλλικών δικαστηρίων και δηλώνοντας παράσταση πολιτικής αγωγής.

1. Επί της πρώτης αιτιάσεως

60. Οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή προέβη σε ψευδή καταμήνυση κατά της Planistat Europe και του διευθύνοντος συμβούλου της. Η Επιτροπή αμφισβητεί το παραδεκτό της αιτιάσεως αυτής.

61. Συναφώς, παρατηρώ ότι οι αναιρεσείοντες παρέλειψαν να προσδιορίσουν την πλάνη περί το δίκαιο την οποία φέρεται να ενέχει η συλλογιστική του Γενικού Δικαστηρίου. Όπως προαναφέρθηκε, από το άρθρο 168, παράγραφος 1, στοιχείο δ′, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να προσδιορίζει επακριβώς τα επικρινόμενα σημεία του σκεπτικού της απόφασης της οποίας ζητείται η αναίρεση καθώς και τα νομικάεπιχειρήματα που στηρίζουν κατά τρόπο συγκεκριμένο το αναιρετικό αίτημα, άλλως η

[38] Παράρτημα Α.18, σ. 669 έως 675.

[39] Βλ. σημεία 67 έως 69 της αιτήσεως αναιρέσεως.

[40] Αποφάσεις της 26ης Ιανουαρίου 2017, Mamoli Robinetteria κατά Επιτροπής (C-619/13 P, EU:C:2017:50, σκέψη 42), και της 8ης Ιουνίου 2017, Dextro Energy κατά Επιτροπής (C-296/16 P, EU:C:2017:437, σκέψη 60).

αίτηση αναιρέσεως ή ο αντίστοιχος λόγος αναιρέσεως κρίνονται απαράδεκτα[41]. Λόγος αναιρέσεως ο οποίος περιορίζεται στην επανάληψη ή στην κατά γράμμα παράθεση των λόγων και των επιχειρημάτων που έχουν προβληθεί ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, χωρίς να περιέχει επιχειρηματολογία αποσκοπούσα ειδικώς στον προσδιορισμό της πλάνης περί το δίκαιο την οποία φέρεται να ενέχει η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, δεν πληροί τις επιταγές αυτές. Τέλος, όσον αφορά την έννοια της ψευδούς καταμήνυσης, παραπέμπω στην ανάλυσή μου επί του πρώτου σκέλους του δευτέρου λόγου αναιρέσεως[42].

2. Επί της δεύτερης αιτιάσεως

62. Κατά τους αναιρεσείοντες, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο καθόσον έκρινε ότι η Επιτροπή δεν είχε υποπέσει σε πταίσμα καταθέτοντας έγκληση κατά αγνώστων ενώπιον των γαλλικών δικαστηρίων και δηλώνοντας παράσταση πολιτικής αγωγής. Ειδικότερα, οι αναιρεσείοντες προσάπτουν, κατ' ουσίαν, στην Επιτροπή ότι ενήργησε εσπευσμένα όταν υπέβαλε την έγκληση χωρίς να αναμείνει την περάτωση της έρευνας της OLAF. Το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη καθόσον αναγνώρισε, στη σκέψη 111 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η Επιτροπή είχε το δικαίωμα να υποβάλει την έγκληση, παρά το γεγονός ότι η άσκηση του εν λόγω δικαιώματος είναι, υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υπόθεσης, «καταχρηστική». Η Επιτροπή όφειλε να βεβαιωθεί εκ των προτέρων για την ακρίβεια των πληροφοριών που αποτελούν το αντικείμενο της έγκλησης.

63. Προκαταρκτικώς, όπως επισήμανα ήδη, εν προκειμένω, η OLAF διαβίβασε τις πληροφορίες στις γαλλικές αρχές βάσει του άρθρου 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 1073/1999[43] και η εν λόγω διαβίβαση συνιστά άσκηση των αρμοδιοτήτων της για την προστασία των οικονομικών συμφερόντων της Ένωσης δυνάμει του άρθρου 280 ΕΚ (νυν άρθρου 325 ΣΛΕΕ)[44]. Επιπλέον, από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι καμία διάταξη του εν λόγω κανονισμού δεν απαγορεύει ρητώς στην Επιτροπή να προσφεύγει στη δικαστική αρχή πριν από το πέρας της έρευνας της OLAF, αν θεωρεί ότι διαθέτει πληροφορίες ή στοιχεία δυνάμενα να στοιχειοθετήσουν αξιόποινη πράξη[45]. Ως εκ τούτου, όπως υποστηρίζει η Επιτροπή, θα ήταν αντίθετο προς τον επιδιωκόμενο από το άρθρο 280 ΕΚ σκοπό να αναμείνει την επίσημη περάτωση την έρευνας της OLAF, στο μέτρο που η τελευταία είχε ήδη, μετά το πέρας έρευνας τριών ετών, συλλέξει πληροφορίες τις οποίες διαβίβασε στις αρμόδιες αρχές κατά τη διάρκεια της έρευνας βάσει του άρθρου 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 1073/1999[46].

64. Όσον αφορά το επιχείρημα των αναιρεσειόντων με το οποίο προβάλλεται παραβίαση της αρχής της τήρησης εύλογης προθεσμίας, καθόσον η Επιτροπή δήλωσε εσπευσμένως παράσταση πολιτικής αγωγής, όπως ορθώς υπογράμμισε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 108 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, η παραβίαση της αρχής αυτής, ακόμη και αν θεωρηθεί

41 Βλ. σημείο 58 των παρουσών προτάσεων.

42 Βλ. σημεία 81 και 88 των παρουσών προτάσεων.

43 Βλ. σκέψη 84 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης.

44 Πρέπει να διευκρινιστεί ότι η επίμαχη διαβίβαση διαφέρει από την περίπτωση της προσκόμισης αποδεικτικών στοιχείων, την οποία προβλέπει το άρθρο 9, παράγραφος 2, του κανονισμού 1073/1999.

45 Βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 10ης Ιουνίου 2021, Επιτροπή κατά De Esteban Alonso (C-591/19 P, EU:C:2021:468, σκέψεις 56 και 57).

46 Συναφώς, πρέπει να σημειωθεί ότι η Επιτροπή επικαλείται την εξαετή προθεσμία παραγραφής, την οποία προβλέπει η γαλλική νομοθεσία για την κίνηση διώξεων, για να εξηγήσει ότι όφειλε να καταθέσει έγκληση το συντομότερο δυνατόν μετά τη διαπίστωση των πραγματικών περιστατικών από την OLAF, άλλως θα διέτρεχε τον κίνδυνο παραγραφής των ποινικών διώξεων στη Γαλλία, τουλάχιστον εν μέρει. Κατά την Επιτροπή, το άρθρο 113-8 του γαλλικού ποινικού κώδικα απαιτεί, για τα αδικήματα που διαπράττονται εκτός του γαλλικού εδάφους, να υποβάλλεται έγκληση από το θύμα και εν συνεχεία να ασκείται δίωξη αιτήσει της εισαγγελικής αρχής. Εν προκειμένω, η προβλεπόμενη στο άρθρο 8 του γαλλικού κώδικα ποινικής δικονομίας εξαετής προθεσμία παραγραφής για την άσκηση δίωξης είχε ήδη αρχίσει να τρέχει, δεδομένου ότι τα πραγματικά περιστατικά ανάγονταν στα έτη 1996 έως 1999.

αποδεδειγμένη, δεν μπορεί να στοιχειοθετήσει εξωσυμβατική ευθύνη της Επιτροπής παρά μόνον κατά το μέρος που αποτελεί αιτία ζημίας λόγω παρέλευσης υπερβολικά μεγάλου χρονικού διαστήματος[47]. Επιπλέον, πρέπει να αποδειχθεί ότι η τυχόν παραβίαση της εν λόγω αρχής θίγει τη δυνατότητα των αναιρεσειόντων να αμυνθούν αποτελεσματικά, πράγμα το οποίο δεν συμβαίνει εν προκειμένω, δεδομένου ότι οι τελευταίοι μπορούσαν να αμυνθούν ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων. Κατά συνέπεια, το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη καθόσον έκρινε ότι η Επιτροπή δεν παραβίασε την εν λόγω αρχή, δηλώνοντας παράσταση πολιτικής αγωγής προτού λάβει την τελική έκθεση στο πλαίσιο της εξωτερικής έρευνας.

65. Όσον αφορά το επιχείρημα των αναιρεσειόντων ότι δεν εναπέκειτο στην Επιτροπή να επανεξετάσει το έργο της OLAF, σημειώνεται ότι η συγκεκριμένη υπηρεσία ενεργεί με πλήρη ανεξαρτησία[48]. Επομένως, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 2, παράγραφος 1, της απόφασης 1999/352 και του άρθρου 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 1073/1999, έχουν ανατεθεί απευθείας στην OLAF οι αρμοδιότητες της Επιτροπής σε θέματα εξωτερικών διοικητικών ερευνών για την ενίσχυση της καταπολέμησης της απάτης, της δωροδοκίας και οποιασδήποτε άλλης παράνομης δραστηριότητας που είναι επιζήμια για τα οικονομικά συμφέροντα της Ένωσης καθώς και της καταπολέμησης της απάτης που αφορά κάθε άλλο περιστατικό ή δραστηριότητα φορέων που συνιστούν παράβαση των διατάξεων της Ένωσης. Ως εκ τούτου, η Επιτροπή δεν μπορεί, χωρίς να σφετεριστεί τις αρμοδιότητες της OLAF, να υποχρεωθεί να προβεί στην εξακρίβωση των πληροφοριών που διαβίβασε η OLAF.

66. Τέλος, οι αναιρεσείοντες προβάλλουν ότι η Επιτροπή δεν έπρεπε να υποβάλει έγκληση, καθόσον υφίσταντο «εντελώς εξαιρετικές περιστάσεις» που την εμπόδιζαν να το πράξει. Δεδομένου ότι το τελευταίο αυτό επιχείρημα δεν προβλήθηκε στο πλαίσιο του δικογράφου της αγωγής, είναι, κατά τη γνώμη μου, απαράδεκτο.

3. Επί της τρίτης αιτιάσεως

67. Με την τρίτη αιτίασή τους, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή προκάλεσε την προβολή της εν λόγω έγκλησης στα μέσα ενημέρωσης, παραβιάζοντας με τον τρόπο αυτό την αρχή της χρηστής διοίκησης. Η Επιτροπή προβάλλει ένσταση απαραδέκτου της αιτιάσεως αυτής.

68. Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, με τη συγκεκριμένη αιτίαση, οι αναιρεσείοντες παραλείπουν να αναφέρουν την πλάνη που ενέχει η συλλογιστική του Γενικού Δικαστηρίου στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση. Κατά συνέπεια, η αιτίαση είναι απαράδεκτη.

69. Ως εκ τούτου, προτείνω στο Δικαστήριο να απορρίψει το τρίτο σκέλος του δευτέρου λόγου αναιρέσεως ως εν μέρει απαράδεκτο και εν μέρει αβάσιμο.

Γ. Επί του πρώτου σκέλους του δευτέρου λόγου αναιρέσεως

70. Με το πρώτο σκέλος του δευτέρου λόγου αναιρέσεως, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο όφειλε να αναγνωρίσει την ύπαρξη ψευδούς καταμήνυσης στην οποία προέβησαν η OLAF και η Επιτροπή, η οποία εμπίπτει στην έννοια της δυσφήμισης και συνιστά συγχρόνως ποινικό αδίκημα και αδικοπραξία σε 25 από τις 27 χώρες της Ένωσης. Το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη καθόσον έκρινε, στις σκέψεις 74 και 76 της αναιρεσιβαλλόμενης

[47] Βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 9ης Ιουνίου 2016, CEPSA κατά Επιτροπής (C-608/13 P, EU:C:2016:414, σκέψη 61).

[48] Πρβλ. και κατ' αναλογίαν απόφαση της 8ης Ιουλίου 2008, Franchet και Byk κατά Επιτροπής (T-48/05, EU:T:2008:257, σκέψη 299).

απόφασης, ότι οι νυν αναιρεσείοντες στηρίχθηκαν, προκειμένου να προβάλουν την ύπαρξη ψευδούς καταμήνυσης, σε διατάξεις του γαλλικού ποινικού δικαίου, στη νομολογία των γαλλικών δικαστηρίων καθώς και στη γαλλική νομική θεωρία.

71. Κατά τους αναιρεσείοντες, το Γενικό Δικαστήριο όφειλε να εξετάσει τα επιχειρήματα αυτά υπό το πρίσμα του δικαιώματος στην ιδιωτική ζωή και του δικαιώματος χρηστής διοίκησης που κατοχυρώνονται, αντιστοίχως, στα άρθρα 7 και 41 του Χάρτη. Οι νυν αναιρεσείοντες μνημόνευσαν τη σχετική με τη ψευδή καταμήνυση εθνική νομολογία μόνο χάριν παραδείγματος, προκειμένου να καταδείξουν ότι με το παράπτωμα αυτό παραβιάζονται οι γενικές αρχές του δικαίου που είναι κοινές στα δίκαια των κρατών μελών.

72. Η Επιτροπή διατείνεται ότι τα επιχειρήματα αυτά είναι απαράδεκτα διότι δεν προβλήθηκαν πρωτοδίκως. Κατά την άποψή της, στο πλαίσιο του δικογράφου της αγωγής των νυν αναιρεσειόντων ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, οι ίδιοι υποστήριξαν την ύπαρξη ψευδούς καταμήνυσης και παρέπεμψαν ρητώς στον γαλλικό ποινικό κώδικα και στη σχετική εθνική νομολογία. Οι νυν αναιρεσείοντες προέβαλαν σαφώς ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου τον παράνομο χαρακτήρα της συμπεριφοράς της OLAF και της Επιτροπής λόγω ψευδούς καταμήνυσης[49].

73. Όσον αφορά το παραδεκτό του πρώτου σκέλους, πρώτον, η Επιτροπή υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι το Δικαστήριο επιλήφθηκε, στο πλαίσιο του ίδιου σκέλους, διαφοράς με ευρύτερο περιεχόμενο από τη διαφορά που εκδίκασε το Γενικό Δικαστήριο, στο μέτρο που οι αναιρεσείοντες προβάλλουν τη δυσφήμιση για πρώτη φορά με την αίτηση αναιρέσεως.

74. Συναφώς, όσον αφορά το ζήτημα αν η επιχειρηματολογία των αναιρεσειόντων αφορά την έννοια της ψευδούς καταμήνυσης ή της δυσφήμισης, παρατηρώ ότι, στο δικόγραφο της πρωτοδίκως ασκηθείσας προαγωγής τους, υποστηρίζουν ότι η ψευδής καταμήνυση, ήτοι η διαβίβαση πληροφοριών στις γαλλικές δικαστικές αρχές, συνοδευόταν από δυσφημιστική ανακοίνωση, ήτοι διαρροές στον Τύπο σχετικά με την εν λόγω διαβίβαση[50]. Αφενός, κατά το μέρος που επέκριναν τη διαβίβαση του σημειώματος της 19ης Μαρτίου 2003 και την κατάθεση έγκλησης με δήλωση παράστασης πολιτικής αγωγής εναντίον τους από την Επιτροπή στις 10 Ιουλίου 2003, επικαλέστηκαν την ύπαρξη ψευδούς καταμήνυσης σε βάρος τους[51]. Αφετέρου, κατά το μέρος που οι νυν αναιρεσείοντες έβαλαν κατά των φερόμενων διαρροών στα μέσα ενημέρωσης στις οποίες προέβησαν η OLAF και η Επιτροπή, παρατηρώ ότι αναφέρονται, κατά τρόπο λακωνικό βεβαίως, σε «δυσφημιστικές» ανακοινώσεις τύπου, κατά παράβαση του τεκμηρίου αθωότητας του ενδιαφερομένου[52].

75. Ως εκ τούτου, προτείνω στο Δικαστήριο να αποφανθεί ότι οι αναιρεσείοντες είχαν ήδη προβάλει πρωτοδίκως την επιχειρηματολογία που σχετίζεται τόσο με την ψευδή καταμήνυση όσο και με τη δυσφήμιση. Ωστόσο, η επιχειρηματολογία σχετικά με τη δυσφήμιση φαίνεται να αφορά αποκλειστικά τον ισχυρισμό περί διαρροής πληροφοριών στον Τύπο[53] και όχι περί διαβίβασης πληροφοριών από την OLAF και την Επιτροπή στις εθνικές αρχές. Εξάλλου, εκτιμώ

[49] Εξάλλου, η Επιτροπή στηρίζεται σε απόσπασμα της έκθεσης ακροατηρίου ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, το οποίο αναφέρεται σε ψευδή καταμήνυση και όχι σε συκοφαντία ή δυσφήμιση.

[50] Σημεία 37 έως 40 του δικογράφου της πρωτοδίκως ασκηθείσας αγωγής. Βλ., επίσης, τη διάκριση στα σημεία 62 και 63 του δικογράφου της πρωτοδίκως ασκηθείσας αγωγής.

[51] Βλ., μεταξύ άλλων, σημεία 37, 43, 44 και 56 του δικογράφου της πρωτοδίκως ασκηθείσας αγωγής.

[52] Βλ., μεταξύ άλλων, σημεία 59 και 69 του δικογράφου της πρωτοδίκως ασκηθείσας αγωγής, στα οποία γίνεται λόγος για διαρροές στον Τύπο.

[53] Βλ., μεταξύ άλλων, το πλαίσιο του σημείου 110 του δικογράφου της πρωτοδίκως ασκηθείσας αγωγής.

ότι το ζήτημα εάν η ψευδής καταμήνυση, πρώτον, αποτελεί έννοια παραπλήσια της δυσφήμισης ή εμπίπτει άμεσα σε αυτήν και, δεύτερον, συνιστά παράβαση του άρθρου 7 και του άρθρου 41 του Χάρτη άπτεται της ουσίας της υπόθεσης την οποία θα εξετάσω στη συνέχεια[54].

76. Δεύτερον, η Επιτροπή υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι από το δικόγραφο της πρωτοδίκως ασκηθείσας αγωγής δεν προκύπτει κανένα επιχείρημα σχετικά με την ύπαρξη δυσφήμισης κατά παράβαση διάταξης ή γενικής αρχής του δικαίου της Ένωσης.

77. Συναφώς, αρκεί η επισήμανση ότι, αφενός, το αιτητικό του εισαγωγικού δικογράφου αναφέρεται σε κατάφωρη παράβαση του καθήκοντος μέριμνας και παραβίαση της αρχής της χρηστής διοίκησης, προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας, προσβολή του δικαιώματος στο τεκμήριο αθωότητας και παράβαση της υποχρέωσης εμπιστευτικότητας. Κατά τη γνώμη μου, είναι προφανές ότι οι νυν αναιρεσείοντες αναφέρονται στις γενικές αρχές του δικαίου της Ένωσης, όπως συγκεκριμενοποιούνται από τον Χάρτη[55]. Αφετέρου, η ανάγνωση της επιχειρηματολογίας που περιλαμβάνεται στο δικόγραφο της αγωγής επιβεβαιώνει αυτή την εκτίμηση, δεδομένου ότι, ιδίως όσον αφορά τους ισχυρισμούς που αφορούν τη ψευδή καταμήνυση, οι νυν αναιρεσείοντες προέβαλαν προσβολή της υπόληψης ή της τιμής και επομένως της ιδιωτικής ζωής προσώπου, στο πλαίσιο της έννοιας της ελευθερίας έκφρασης που κατοχυρώνεται στο άρθρο 10 της Σύμβασης για την προάσπιση των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών, η οποία υπεγράφη στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950[56]. Επιπλέον, στο υπόμνημα απαντήσεως που κατέθεσαν πρωτοδίκως, κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι προσβλήθηκε η υπόληψη προσώπου, γεγονός που αποτελεί ζήτημα σεβασμού της ιδιωτικής ζωής[57], καθώς και το δικαίωμα στη χρηστή διοίκηση, που κατοχυρώνεται στο άρθρο 41 του Χάρτη[58]. Εξ αυτού συνάγω ότι η Επιτροπή δεν μπορεί βασίμως να θεωρήσει ότι η παραβίαση του δικαίου της Ένωσης αποτελεί νέο επιχείρημα το οποίο προβάλλεται στο στάδιο της αναιρέσεως.

78. Τρίτον, όσον αφορά το ζήτημα αν το πρώτο σκέλος του δευτέρου λόγου αναιρέσεως που στηρίζεται στη δυσφήμιση έχει παραγραφεί, υπενθυμίζεται ότι, δυνάμει του άρθρου 46 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, οι αξιώσεις κατά της Ένωσης στο πεδίο της εξωσυμβατικής ευθύνης παραγράφονται μετά πέντε έτη από της επελεύσεως του ζημιογόνου γεγονότος. Εν προκειμένω, προκύπτει ότι ο λόγος αναιρέσεως που στηρίζεται στη δυσφήμιση λόγω διαρροών στον Τύπο έχει παραγραφεί, δεδομένου ότι η ζημία αυτή προκλήθηκε στιγμιαία.

79. Συγκεκριμένα, εφόσον η έρευνα της OLAF και η διαβίβαση της έκθεσης της εν λόγω έρευνας καλύπτονται από την αρχή της εμπιστευτικότητας, όπως αυτή κατοχυρώνεται στο άρθρο 8 του κανονισμού 1073/1999, η ζημία λόγω παραβίασης της αρχής αυτής επέρχεται *ήδη από τη διαρροή* των εμπιστευτικών στοιχείων. Ως εκ τούτου, πρέπει να γίνει διάκριση αναλόγως του αν η ζημία επέρχεται λόγω της ψευδούς καταμήνυσης ή λόγω της δυσφήμισης, οπότε στην περίπτωση της τελευταίας το αδίκημα στοιχειοθετείται ανεξαρτήτως της έκδοσης της απόφασης του Cour de cassation (Ανωτάτου Ακυρωτικού Δικαστηρίου, Γαλλία). Επομένως, ορθώς το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στη σκέψη 60 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι τυχόν αποτελέσματα των εθνικών ένδικων διαδικασιών δεν δύνανται να επηρεάσουν την άσκηση αγωγής αποζημίωσης λόγω εξωσυμβατικής ευθύνης, οπότε το αδίκημα της δυσφήμισης στοιχειοθετήθηκε ανεξαρτήτως της έκδοσης της απόφασης του Cour de cassation (Ανωτάτου Ακυρωτικού Δικαστηρίου).

[54] Βλ. σημεία 81 έως 88 των παρουσών προτάσεων.

[55] Ειδικότερα, η αναφορά στο καθήκον μέριμνας και στην αρχή της χρηστής διοίκησης, που δεσμεύουν κατ' αρχάς τη διοίκηση της Ένωσης, αποκαλύπτει την πρόθεση των νυν αναιρεσειόντων να στηριχθούν στις γενικές αρχές της Ένωσης.

[56] Βλ., μεταξύ άλλων, σημείο 110 του δικογράφου της πρωτοδίκως ασκηθείσας αγωγής.

[57] Βλ. σημείο 27 του δικογράφου της πρωτοδίκως ασκηθείσας αγωγής.

[58] Βλ. σημείο 29 του δικογράφου της πρωτοδίκως ασκηθείσας αγωγής.

80. Κατά συνέπεια, οι νυν αναιρεσείοντες όφειλαν να ζητήσουν την αποκατάσταση της εν λόγω ζημίας εντός προθεσμίας πέντε ετών από τη δημοσίευση των φερόμενων δυσφημιστικών δηλώσεων που έγιναν μεταξύ Μαΐου και Ιουλίου 2003. Επομένως, προτείνω στο Δικαστήριο να δεχθεί την ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε η Επιτροπή.

81. Όσον αφορά την ουσία του πρώτου σκέλους του δευτέρου λόγου αναιρέσεως, οι αναιρεσείοντες αμφισβητούν την εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου εκτίμηση της επιχειρηματολογίας σχετικά με τη ψευδή καταμήνυση.

82. Στις σκέψεις 74 έως 76 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, οι οποίες εντάσσονται στο τμήμα της απόφασης που αφορά την εξέταση του παράνομου χαρακτήρα της συμπεριφοράς της OLAF και της Επιτροπής λόγω ψευδούς καταμήνυσης, το Γενικό Δικαστήριο διαπιστώνει ότι οι νυν αναιρεσείοντες στηρίχθηκαν σε διατάξεις του γαλλικού ποινικού δικαίου, στη νομολογία των γαλλικών δικαστηρίων καθώς και στη σχετική γαλλική νομική θεωρία. Επισημαίνει ότι, μολονότι είναι αληθές ότι τα δικαστήρια της Ένωσης έχουν αποκλειστική αρμοδιότητα να αποφαίνονται επί των αγωγών αποζημίωσης για ζημία καταλογιζόμενη στα θεσμικά όργανα της Ένωσης, η ερμηνεία και το νομικό πλαίσιο στο γαλλικό ποινικό δίκαιο των πραγματικών περιστατικών που προβάλλουν οι νυν αναιρεσείοντες δεν εμπίπτουν στην αρμοδιότητα του δικαστή της Ένωσης. Υπό τις συνθήκες αυτές, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε ως αλυσιτελή τα επιχειρήματα των νυν αναιρεσειόντων περί ψευδούς καταμήνυσης.

83. Επισημαίνεται ότι η συλλογιστική του Γενικού Δικαστηρίου, στις σκέψεις 74 έως 76 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, στηρίζεται σε μια ερμηνεία του δικογράφου της αγωγής, κατά την οποία οι ενάγοντες και νυν αναιρεσείοντες προέβαλαν *μόνον* επιχειρήματα στηριζόμενα στο εθνικό δίκαιο. Ωστόσο, όπως προανέφερα στα σχετικά με το απαράδεκτο σημεία των παρουσών προτάσεων, φρονώ ότι είναι σαφές ότι οι νυν αναιρεσείοντες επικαλέστηκαν το δίκαιο της Ένωσης και ιδίως της γενικές αρχές δικαίου της Ένωσης[59]. Σύμφωνα με το δικόγραφο της πρωτοδίκως ασκηθείσας αγωγής, η ψευδής καταμήνυση στην οποία προέβησαν η OLAF και η Επιτροπή αντιβαίνει στο καθήκον μέριμνας[60] και στο δικαίωμα χρηστής διοίκησης που κατοχυρώνονται στο άρθρο 41 του Χάρτη[61].

84. Εν πάση περιπτώσει, ακόμη και ελλείψει ρητών παραπομπών στις γενικές αρχές του δικαίου της Ένωσης, φρονώ ότι εναπόκειται στο Γενικό Δικαστήριο να προβεί, σύμφωνα με την αρχή iura novit curia, στην εξέταση των εν λόγω αρχών[62]. Τέλος, δεδομένου ότι η ψευδής καταμήνυση αποτελεί έννοια ελάχιστα, ή ακόμη και καθόλου, ανεπτυγμένη στο δίκαιο της Ένωσης, είναι απολύτως κατανοητό ότι, προκειμένου να προσδιοριστεί το περιεχόμενό της, οι διάδικοι εκθέτουν τις θέσεις τους κάνοντας χρήση της εθνικής νομολογίας και θεωρίας, κατά μείζονα δε λόγο καθόσον οι γενικές αρχές του δικαίου, οι οποίες επιβεβαιώθηκαν εκ νέου στον Χάρτη, απορρέουν, εν μέρει, από τις κοινές παραδόσεις των κρατών μελών[63].

[59] Βλ. σημεία 74 και 75 των παρουσών προτάσεων.

[60] Σημείο 56 του δικογράφου της πρωτοδίκως ασκηθείσας αγωγής.

[61] Σημείο 58 του δικογράφου της πρωτοδίκως ασκηθείσας αγωγής.

[62] Πρβλ. απόφαση της 20ής Ιανουαρίου 2021, Επιτροπή κατά Printeos (C-301/19 P, EU:C:2021:39, σκέψη 54). Εξάλλου, το ίδιο το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι, κατά τη νομολογία, το παραδεκτό ενός λόγου ακυρώσεως δεν εξαρτάται από τη χρήση συγκεκριμένης ορολογίας ούτε από την επίκληση συγκεκριμένων κανόνων ή αρχών δικαίου. Επισήμανε ότι εναπόκειται στα δικαιοδοτικά όργανα της Ένωσης να προσδιορίζουν τις σχετικές διατάξεις και να τις εφαρμόζουν επί των πραγματικών περιστατικών που θέτουν υπόψη τους οι διάδικοι, έστω και αν αυτοί δεν έχουν κάνει μνεία των σχετικών διατάξεων ή έχουν επικαλεσθεί διαφορετικές διατάξεις (πρβλ. απόφαση της 24ης Σεπτεμβρίου 2015, Ιταλία και Ισπανία κατά Επιτροπής, T-124/13 και T-191/13, EU:T:2015:690).

[63] Βλ. σημεία 87 έως 88 των παρουσών προτάσεων.

85. Ως εκ τούτου, εκτιμώ ότι το Γενικό Δικαστήριο, καθόσον έκρινε ότι οι νυν αναιρεσείοντες προέβαλαν παράβαση των κανόνων του εθνικού δικαίου, προέβη σε υπερβολικά τυπολατρική και συσταλτική ερμηνεία του δικογράφου της αγωγής και του υπομνήματος απαντήσεως, τα οποία περιέχουν ρητές αναφορές στις γενικές αρχές του δικαίου της Ένωσης και στις διατάξεις του Χάρτη. Επομένως, προτείνω στο Δικαστήριο να δεχθεί το πρώτο σκέλος του δευτέρου λόγου αναιρέσεως και να αποφανθεί ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη καθόσον έκρινε, στις σκέψεις 74 και 76 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι οι νυν αναιρεσείοντες στηρίχθηκαν, προκειμένου να προβάλουν την ύπαρξη ψευδούς καταμήνυσης, σε διατάξεις του γαλλικού ποινικού δικαίου, στη νομολογία των γαλλικών δικαστηρίων καθώς και στη γαλλική νομική θεωρία.

86. Τέλος, χάριν πληρότητας, θα διατυπώσω ορισμένες παρατηρήσεις σχετικά με το ζήτημα αν η ψευδής καταμήνυση μπορεί ενδεχομένως να συνιστά κατάφωρη παράβαση κανόνα δικαίου ο οποίος αποσκοπεί στην απονομή δικαιωμάτων στους ιδιώτες.

87. Πρέπει να σημειωθεί ότι η ψευδής καταμήνυση δεν φαίνεται να βρίσκει άμεσο κανονιστικό έρεισμα στις διατάξεις του παράγωγου δικαίου της Ένωσης. Για να προσδιοριστούν τα χαρακτηριστικά μιας παραβατικής συμπεριφοράς προκειμένου να διαπιστωθεί η παράβαση κανόνα δικαίου που αποσκοπεί στην απονομή δικαιωμάτων στους ιδιώτες, πρέπει να εξεταστούν οι κοινές παραδόσεις των κρατών μελών.

88. Συναφώς, η ψευδής καταμήνυση συνιστά αδίκημα που τιμωρείται με βάση τους ποινικούς κώδικες πλειόνων κρατών μελών[64], οπότε μπορεί να θεωρηθεί ότι πρόκειται για κοινή παράδοση των κρατών μελών. Συνίσταται στην ενημέρωση της αρχής σχετικά με πράξη ή *γεγονός ανυπόστατο* επιλήψιμο και αξιόποινο[65]. Ωστόσο, δεν είναι κατ' ανάγκην κάθε καταμήνυση ψευδής. Συγκεκριμένα, η ψευδής καταμήνυση χαρακτηρίζεται κατά κανόνα από τον ψευδή χαρακτήρα των καταγγελλόμενων γεγονότων και τη συκοφαντική πρόθεση του καταγγέλλοντος[66]. Με άλλα λόγια, η αβλεψία ή η αμέλεια δεν επαρκούν για τη στοιχειοθέτηση της υποκειμενικής υπόστασης του αδικήματος. Επομένως, εάν οι νυν αναιρεσείοντες αποδεικνύουν, πρωτοδίκως, ότι η OLAF πράγματι διαβίβασε σκόπιμα ψευδή στοιχεία στις εθνικές αρχές, τότε μπορεί να διαπιστωθεί η ψευδής καταμήνυση. Ως εκ τούτου, η εν λόγω συμπεριφορά θα μπορούσε να προσβάλει τα θεμελιώδη ατομικά δικαιώματα του καταγγελλόμενου προσώπου και θα εναπέκειτο στο Γενικό Δικαστήριο, προκειμένου να κρίνει αν πρόκειται για κατάφωρη παράβαση κανόνα δικαίου ο οποίος αποσκοπεί στην απονομή δικαιωμάτων στους ιδιώτες, να εξετάσει αν η προβαλλόμενη ψευδής καταμήνυση θα μπορούσε ενδεχομένως να συνιστά προσβολή των θεμελιωδών δικαιωμάτων που κατοχυρώνονται στον Χάρτη, η οποία, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 52, παράγραφος 3, του Χάρτη, πρέπει να ερμηνεύεται σύμφωνα με τη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου.

89. Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, προτείνω στο Δικαστήριο να δεχθεί εν μέρει το πρώτο σκέλος του δευτέρου λόγου αναιρέσεως, κατά το μέρος που το Γενικό Δικαστήριο αρνήθηκε να εξετάσει την επιχειρηματολογία των αναιρεσειόντων περί ψευδούς καταμήνυσης.

64 Παραδείγματος χάριν, βλ., στο γερμανικό δίκαιο, άρθρο 164 του Strafgesetzbuch (ποινικού κώδικα)· στο γαλλικό δίκαιο, άρθρο 226-10 του code pénal (ποινικού κώδικα)· στο λεττονικό δίκαιο, άρθρα 290 και 298 του Krimināllikums (ποινικού νόμου) και στο σλοβακικό δίκαιο παράγραφος 345 του zákon 300/2005 Z.z., Trestný zákon (ποινικού κώδικα). Βλ., επίσης, απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2011, Patriciello (C-163/10, EU:C:2011:543), σχετικά με την ψευδή καταμήνυση στην Ιταλία.

65 Βλ., παραδείγματος χάριν, άρθρο 226-10 του γαλλικού ποινικού κώδικα.

66 Βλ. διατάξεις που μνημονεύονται στην υποσημείωση 64 των παρουσών προτάσεων. Βλ., επίσης, Ceccaldi, S., «Sur la nature conjecturale de l'élément moral: l'exemple de la dénonciation calomnieuse», *Revue de science criminelle et de droit pénal comparé*, τόμος 2, αριθ. 3, σ. 587 έως 598.

V. Επί της αγωγής ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου

90. Κατά το άρθρο 61, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το Δικαστήριο μπορεί, σε περίπτωση αναιρέσεως της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου, να αποφανθεί το ίδιο οριστικά επί της διαφοράς, εφόσον είναι ώριμη προς εκδίκαση. Τούτο δεν συμβαίνει εν προκειμένω, δεδομένου ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν εξέτασε την αξιοπιστία των πληροφοριών και των πραγματικών στοιχείων που διαβίβασε η OLAF στις εθνικές αρχές ούτε το περιεχόμενό τους ούτε ακόμη το υποκειμενικό στοιχείο της εν λόγω διαβίβασης.

VI. Τα δικαστικά έξοδα

91. Εφόσον η υπόθεση, σύμφωνα με την ανάλυσή μου, πρέπει να αναπεμφθεί ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, το Δικαστήριο πρέπει να επιφυλαχθεί ως προς τα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το άρθρο 137 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, το οποίο εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του εν λόγω Κανονισμού.

VII. Πρόταση

92. Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, και με την επιφύλαξη του βασίμου των λοιπών λόγων αναιρέσεως, προτείνω στο Δικαστήριο να αναιρέσει εν μέρει την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 6ης Απριλίου 2022, Planistat Europe και Charlot κατά Επιτροπής (T-735/20, EU:T:2022:220), κατά το μέρος που το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, καθόσον, αφενός, δεν εξακρίβωσε την αξιοπιστία των πληροφοριών και των πραγματικών στοιχείων που διαβίβασε η Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Καταπολέμησης της Απάτης στις εθνικές αρχές και, αφετέρου, παρέλειψε να εξετάσει την επιχειρηματολογία των αναιρεσειόντων σχετικά με ενδεχόμενη ύπαρξη ψευδούς καταμήνυσης. Προτείνω στο Δικαστήριο να επιφυλαχθεί ως προς τα δικαστικά έξοδα.